

# РЕШЕНИЕ

№ 42556

гр. София, 18.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в**  
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калинка Илиева**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6543** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на К. Х. С., гражданин на М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], срещу решение № УПВР - 30/30.05.2025 г. на интервюиращия орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет. за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което е отказано предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства е направен необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди, че има основателни опасения от преследване и заплаха за живота му. Излага доводи, че административният орган се е позовал на справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, в която се съдържа обща информация за състоянието на сигурността в М.. Пзовава се на Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С- 465/07 г. и тълкуване на чл. 15 (С) от Директива 2004/83/ЕО. Съдът на ЕО изрично приема, че молителят на субсидиарна закрила (хуманитарен статут) не е необходимо да доказва, че той или тя е индивидуално застрашен в страната си на произход по причини или фактори, произтичащи от личните му обстоятелства. Пзовава се на Решение на Съда (първи състав) на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С-159/21 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС. Сочи се повърхностно

провеждане на административната процедура, която води до издаването на един незаконосъобразен акт, който за съжаление касае живота и сигурността му.

Ответникът по жалбата – Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет я оспорва и моли съда да я отхвърли.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба, подадена на 22.5.2025г. от жалбоподателя за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорваният е [дата на раждане] в [населено място], Германия, гражданин на М., бербер по народност, вероизповедание - мюсюлманин, семейно положение - разведен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като чужденецът не е представил документи, удостоверяващи самоличността му.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е напуснал М., в края на 2020 г. легално от [населено място] със самолет за [населено място], Турция ползвайки личния си паспорт и безвизов режим. Твърди, че се е установил в същия град за период от около четири години и няколко месеца. Посочва, че е пребивавал в страната легално с документ, предоставен му от мароканското консулство и че го е изхвърлил когато е напуснал Турция.

Пояснява, че е работил като бръснар и във фабрика за джинси и че средствата, които е изкарвал, са били достатъчни да се издържа, като понякога дори е изпращал на семейството си в М.. Изтъква, че не е имал проблеми с властите и гражданите на Турция. Добавя, че още в М. е решил да замине за европейска държава и че Турция не е била крайната му цел. Споделя, че е имал приятел, който му е предложил да отиде при него в Италия, тъй като там ще изкарва значително повече финансови средства, отколкото в Турция. Допълва, че в първите дни на месец май 2025 г. с помощта на трафикант е преминал не по законоустановения ред в Република България през дупка в граничното телено ограждение. Отбелязва, че е прекосил транзитно страната и че е бил задържан от българските власти малко преди да премине на сръбска територия. Декларира, че това е първата му молба за международна закрила и че не е подавал такава в друга държава.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от икономически характер, позовавайки се на липсата на достатъчно финансови средства в М.. В проведеното интервю с рег. № УП 17715 от 29.05.2025 г. К. Х. С. заявява, че е роден в [населено място], Германия и че след раждането си майка му го е извела незаконно от страната и се е върнала в М., поради което няма документи за раждането си. Твърди, че е живял в [населено място], М., където е завършил десети клас и с започнал да работи като бръснар. Съобщава, че се е оженил в Турция, но заради лични проблеми се е развел със съпругата си, като тя и единствената им дъщеря са се върнали да живеят в М..

Пояснява, че в М. няма война и животът е спокоен, но смята, че държавата е много изостанала по отношение на предоставяните здравни услуги и заплащането, което е много ниско. Напуснал е М., за да живее като европейец, тъй като му харесва как живеят европейците.

В хода на интервюто от 29.05.2025 г. молителят заявява, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в М.. Посочва, че не е бил задържан и арестуван, нито е съден и осъждан. Твърди, че не е бил политически ангажиран. Не е имал проблеми с официалните власти, полицията и армията в родината си. Не е заплашван лично и не е насилван от никого в М..

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допускнати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език. При обсъждане на представените доказателства не са допускнати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване. Твърденията на оспорвания пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения, обосновани единствено на желанието му да живее като европеец и да има достатъчно финансови средства, с които да осигури живота си и семейството си, не са достатъчни, за да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 8, ал.1 ЗУБ, съобразно признаците по чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от

ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от приложената по преписката справка, както и новопредставената такава от 30.7.2025г. не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

От информацията в представената справка № МД-02-415 от 30.07.2025г. че конституцията на М. гарантира на всички граждани да „практикуват своите религиозни дела”. Официална религия в страната е ислямът в сунитския му вариант. Тази религия се ползва с особени привилегии.

Представените справки от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ потвърждават извода на адм. орган, че насилието в М. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в М., сама по себе си, не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Няма данни за опасност, която да е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От цитираните справки не може да се направи обоснован извод, че М. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Въпреки трудната икономическа обстановка в която се намира М., може да се направи обоснован извод, че ситуацията свързана със сигурността там значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви

неблагоприятни последици за него.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплахата за живота и сигурността му в М..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Х. С., гражданин на М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , срещу решение № УПВР - 30/30.05.2025 г. на интервюиращия орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет. за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.